

AJUDANT A VIURE

L'Assemblea Diocesana, una oportunitat

A les Visites Pastorals és freqüent trobar persones que es responsabilitzen d'alguns serveis parroquials i em diuen que «col·laboren» tot el que poden amb el mossèn. Mai no ho agraiem prou, però caldria ajudar-los a descobrir que són més que col·laboradors, perquè l'aportació dels laics és part de la identitat de l'Església de Jesús. Per això, sobretot des del Concili Vaticà II, parlem més de «participació» (passar d'una situació de passivitat a una postura activa i responsable), de «cooperació» (entre els diferents grups i sectors, a partir de trobades, comunicació, diàleg, vida associativa, etc.). Cal que anem ajudant-nos els uns als altres a trobar la manera de practicar una desitjable i progressiva corresponsabilitat, augmentant la participació, com a mínim, en el procés d'elaboració de les decisions, cosa que no resulta fàcil en la situació actual.

Sabem que el ministeri apostòlic té les seves particularitats indiscutibles (i responsabilitats específiques), però el subjecte i el «signe» evangelitzador és la comunitat eclesial (1Cor 15; Rom 1,1; Fets 2,14): evangelitzen els 12 i tots aquells que han compartit l'experiència «d'haver vist» Jesús ressuscitat (1Tess 1,5-8). Tota l'Església és evangelitzadora, i ho fa encarnada en Esglésies particulars o Diòcesis i amb ministeris i tasques diferents: papa, bisbes, preveres, diaques, religiosos/es i laics... (cfr. EN 66 i 73; LG 10, 11, 13, 17-18 i 30-32). Sabem també que evangelitzar no és un acte aïllat i individual, ni cap cristià és senyor absolut de la seva acció evangelitzadora i que és imprescindible la funció coordinadora en l'acció pastoral. Són coses ben conegudes per tothom, per això estem insistint molt en treballar de manera complementària. Però, en la pràctica, encara no encertem a fer-ho de manera prou satisfactòria i caldrà seguir buscant a la llum de la Paraula i de la Tradició eclesial, deixant-nos interpel·lar pels signes dels temps.

A les portes d'una nova Assemblea Diocesana (el proper dissabte 26), trobo convenient repetir que hi ha a l'Església ministeris diferents: uns es reben en virtut del Sagrament de l'Ordre i altres són «instituits» pel ministeri apostòlic per a diferents serveis. Recordem els que Pau VI va citar expressament: «catequistes, animadors de l'oració i del cant, cristians dedicats a la proclamació de la Paraula de Déu o a l'assistència dels germans necessitats, caps de petites comunitats, responsables de moviments apostòlics o altres responsables» (EN 73). A més d'aquests, van sorgint altres ministeris: animadors de la comunitat en espera de prevere, ministres extraordinaris del Baptisme, preparadors per al Matrimoni, responsables de la Pastoral en un sector o territori, delegats per rebre el Consentiment Matrimonial, etc. El servei és sempre cap a l'interior de l'Església i també cap enfora, és a dir, cap al món... Joan Pau II, en *Christi-fideles Laici* (36-44), va explicitar alguns camps concrets de major importància i urgència on els laics tenen una imprescindible Missió extraeclesial.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Trobada de Catequesi 21-22 d'abril: Delegació de Catequesi i Acadèmia Mariana

El 21 d'abril, la Delegació de Catequesi va organitzar una **trobada de formació de catequistes**, sota el títol «*Disseny d'un itinerari per a la formació de pares en el procés catequètic*».

La jornada va començar amb una presentació i una pregària. Després es va donar pas a la intervenció dels ponents de la taula rodona: Mn. J. Salinas, la Sra. Montse Esquerda, la Sra. Antonieta Mateus i el P. Joaquín Pina. Va actuar com a moderadora la Sra. Cristina Masamunt, catequista de la parròquia de Torrefarrera i del col·legi de la Sagrada Família de Lleida.

Encara que hi havien quatre ponents, en realitat n'eren cinc, si comptem amb els catequistes que, amb les seves preguntes, dubtes i qüestions, van provocar una llarga estona de diàleg i d'intercanvi d'idees.

Els catequistes assistents, encara que no van sortir amb receptes de com fer la formació amb els pares, sí que van marxar amb idees i aclariments als seus dubtes i, sobretot, amb més recursos.

Com a resum, valen les paraules de Mn. Josep Anton Jové: «Cal creativitat i ànim, no mirem enrere, el món passat no tornarà.»

El diumenge 22 d'abril, va tenir lloc una **trobada per a infants, pares i catequistes pertanyents a l'arxiprestat de la Seu Vella**. Aquest arxiprestat està format per les parròquies de: Sant Llorenç, Sant Martí, Sant Andreu, Santa Maria Magdalena, El Pilar, El Carme, Sant Joan, Sant Pere, Santa Teresa Jornet i Sagrada Família. Algunes d'aquestes estan unides com a Unitat d'Acció Pastoral.

La trobada va tenir dues parts diferenciades. En la primera part, la Sra. Antonieta Mateus va impartir una conferència entorn al tema de «**La Responsabilitat en l'educació dels fills**».

La seva ponència fou molt valorada per tots els assistents per la seva claredat, pedagogia i entusiasme.

En la segona part es va celebrar l'Eucaristia oficiada per Mn. Antoni Porta, rector de la parròquia de Sant Llorenç.

Equip de la Delegació de Catequesi

Pelegrinatge a Terra Santa

Unes 54 persones de diferents parròquies de la Diòcesi de Lleida, Urgell, Barbastre i Barcelona han estat pelegrins a Terra Santa del 17 al 24 d'abril.

Mn. Joan Ramon Ezquerri ens ho relata com un viatge entranyable, viscut amb emoció, intensitat i goig.

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Hommes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

► Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-13)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

Però, cadascun de nosaltres ha rebut la gràcia segons la mesura de la generositat del Crist. Per això diu l'Esclat: «Pujà cel amunt, s'endugué un seguici de captius, repartí dons als homes». Si va «pujar» vol dir que abans havia baixat del cel a la terra. És ell mateix qui, després d'haver baixat, ha pujat més amunt de tots els cels, per portar a plenitud tot l'univers.

És ell qui ha fet a uns el do de ser apòstols, a d'altres el de ser profetes, a d'altres el de ser evangelistes, pastors o mestres, i així ha preparat els qui formen el seu poble sant per a una obra de servei, per edificar el cos de Crist, fins que ens trobarem units uns i altres constituint tots, en la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, l'home perfecte, l'home que arriba a la talla de la plenitud del Crist.

(La 2a lectura d'avui també pot ser Ef 1,17-23)

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangeli. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llenguatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposit les mans, es posaran bons». Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar per tot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguïen.

► Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo y, apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios.

Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

► Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-13)

Hermanos:

Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzados en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

A cada uno de nosotros se le ha dado la gracia según la medida del don de Cristo. Por eso dice la Escritura: «Subió a lo alto llevando cautivos y dio dones a los hombres.» El «subió» supone que había bajado a lo profundo de la tierra; y el que bajó es el mismo que subió por encima de todos los cielos para llenar el universo.

Y él ha constituido a unos, apóstoles, a otros, profetas, a otros, evangelizadores, a otros, pastores y maestros, para el perfeccionamiento de los santos, en función de su ministerio, y para la edificación del cuerpo de Cristo; hasta que lleguemos todos a la unidad en la fe y en el conocimiento del Hijo de Dios, al hombre perfecto, a la medida de Cristo en su plenitud.

(La 2.ª lectura de hoy también puede ser Ef 1,17-23)

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 16,15-20)

En aquel tiempo, se apareció Jesús a los Once y les dijo: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación. El que crea y se bautice se salvará; el que se resista a creer será condenado. A los que crean, les acompañarán estos signos: echarán demonios en mi nombre, hablarán lenguas nuevas, cogerán serpientes en sus manos y, si beben un veneno mortal, no les hará daño. Impondrán las manos a los enfermos, y quedarán sanos.» Después de hablarles, el Señor Jesús subió al cielo y se sentó a la derecha de Dios. Ellos se fueron a pregonar el Evangelio por todas partes, y el Señor cooperaba confirmando la palabra con las señales que los acompañaban.

Ascensió del Senyor. Quadre d'El Greco, Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

Missatge de l'Ascensió del Senyor

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 3a setm.): Ac 19,1-8 / Sl 67 / Jn 16,29-33 □ **dimarts**: Ac 20,17-27 / Sl 67 / Jn 17,1-11a □ **dimercres**: Ac 20,28-38 / Sl 67 / Jn 17,11b-19 □ **dijous**: Ac 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jn 17,20-26 □ **divendres**: Ac 25,13-21 / Sl 102 / Jn 21,15-19 □ **dissabte**: Ac 28,16-20 / Sl 10 / Jn 21,20-25 ■ **diumenge** vinent, de Pentecosta (litúrgia de les hores: 4a setm.): Ac 2,1-11 / Sl 103 / Co 12,3b-7.12-13 / Jn 20,19-23.

Només un dels quatre evangelis canònics ofereix la narració de l'Ascensió de Jesús: el de Lluc (24,50-53; cf. una altra versió, també de Lluc, en Ac 1,9-11). Tanmateix, el text de Marc que llegim avui és una combinació d'aquest final de Lluc, amb el final de Mt (28,19-20).

Com és ben sabut, el text de l'evangeli d'avui és un text inspirat i canònic afegit a Marc, que vol completar el final paradoxal d'aquest evangeli. Aquest final podia ser malentès (el sorprenent silenci de les dones sobre el missatge de la resurrecció de Jesús a Mc 16,8). El final afegit de Marc narra l'aparició als onze i l'Ascensió. Ara bé, el punt més important

dels relats de l'Ascensió és remarcar que el misteri de l'endinsament de Jesús en l'àmbit de Déu no el deslliga de la seva continuada i fructuosa presència en la tasca apostòlica de l'Església.

Per tant, l'escena de Lluc que narra la pujada i l'endinsament de Jesús a la «dreta de la majestat de Déu» (cf. He 1,3) no implica de cap manera que Jesús es desentengui de la labor missionera dels seus seguidors. El final de Mateu, que en part també està reproduït en l'evangeli que hem llegit avui, ho diu de forma clara i precisa: «Aneu per tots els pobles i feu-los deixebles meus... ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat.» Però convé remarcar que en Mateu s'afegeix:

«i vet aquí que jo sóc amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món» (Mt 28,19-20). El missatge del Jesús que s'acomia-da és també: jo em quedo amb vosaltres. Com és ben sabut, el final Mateu el fa represent el nom de Jesús de l'evangeli de la infantesa: «Emmanuel, que vol dir Déu (és) amb nosaltres» (Mt 1,23).

El missatge de l'Ascensió de Jesús és un missatge de confiança i de gosadia apostòlica. La raó és molt clara: Jesús no ens deixa sinó que continua amb nosaltres. «El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven» (Mc 16,20).

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

21. Jesús és sempre proper a nosaltres

Luc, a la conclusió del seu Evangeli, ens diu que els deixebles, després de l'Ascensió del Senyor, «se'n tornaren a Jerusalem amb gran alegria i eren tothora al temple beneint Déu» (24,50-53). El que es pot deduir és que els deixebles no se senten abandonats, no pensen que Jesús s'hagi evaporat en un cel inaccessible i allunyat d'ells. Evidentment, estan segurs d'una presència nova de Jesús. Estan segurs que el Ressuscitat ara és present enmig d'ells d'una manera nova i poderosa.

El Jesús que s'acomia no se'n va a un lloc qualsevol en un astre llunyà. Entra en la comunió de vida i de poder amb el Déu vivent, en la situació de superioritat de Déu sobre qualsevol espacialitat. Per això, no «se n'ha anat», sinó que, en virtut del mateix poder de Déu, ara sempre és present al costat nostre i per a nosaltres.

En el discurs de comiat de l'evangeli de Joan, Jesús diu precisament això als seus deixebles: «Me'n vaig i vinc a vosaltres» (14,28). Aquí està meravellosament sintetitzada la peculiaritat de l'«anar-se'n» de Jesús, que és al mateix temps el seu *venir*, i així queda també explicat el misteri referent a la creu, la resurrecció i l'ascensió. D'aquesta manera, el seu anar-se'n és, precisament, un venir, una nova forma de proximitat, de presència permanent amb la qual Joan també enllaça l'*alegria* de la qual hem sentit parlar abans en l'evangeli de Lluc.

Com que Jesús està amb el Pare, no és llunyà sinó proper a nosaltres. Ara ja no és en un indret determinat del món com abans de l'*ascensió*; ara, en el seu poder que supera qualsevol espacialitat, ell és present al costat de tothom i tothom el pot invocar —a través de tota la història— i a tot arreu.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

Per una comunicació objectiva i veraç

Fa temps que els delegats diocesans de mitjans de comunicació de Catalunya, que formem el SIMCOS, compartim una preocupació que està molt relacionada amb el nostre desig de transparència objectiva. Ho diem, avui en ocasió de la 46 Jornada Mundial de les Comunicacions Socials i seguint el missatge que Benet XVI ha escrit per a aquesta ocasió, tot fent-nos veure que tota comunicació necessita d'un ambient favorable que sàpiga equilibrar veritat, silenci, paraula, imatges i sons.

Comptem amb unes tecnologies que cada dia ens sorprenen més i posen al nostre abast una infinitat de possibilitats que hem d'utilitzar amb seny, per tal d'apropar persones, crear lligams d'amistat i fer de la convivència un espai digne per a tots. Sabem que el camp d'aquestes tecnologies és il·limitat, però que també hi ha els seus riscos; que amb elles es pot fer molt bé o molt mal, tot depèn de qui les utilitza, ja que la forma com comuniquem expressa qui som i com som.

A les nostres Esglésies diocesanes i en bé del treball de conjunt tenim la responsabilitat de fer un bon ús dels mitjans de què disposem i, per això, volem servir aquella informació que faci possible una comunicació sempre constructiva. El seu contingut ha de ser transmès amb el criteri de la veritat i amb aquell to de respecte i humanitat que el faci atractiu i proper. No podria ser d'altra manera tractant-se, en definitiva, de comunicar l'Evangeli amb paraules i fets.

Si els cristians volem seguir de debò Jesús, hem de tenir, com a mínim, la voluntat d'incidir en la societat i en les persones del nostre entorn cercant un espai comú d'entesa, de transparència, d'honestedat, de flexibilitat i de respecte envers la diferència, que sempre ens enriqueix. Sense oblidar, però, quin és el nostre lloc en el món: el lloc on rau la justícia i la solidaritat i, per tant, amb tota la força de les coses ben fetes, les que estan fetes amb amor. Creiem que els mitjans de comunicació en general haurien de ser molt curiosos a l'hora de fer pública una informació perquè aques-

ta fos veraç. Una cura que, per la veracitat i per l'honestedat del que s'emeta i de qui ho emet, ha de ser encara més remarcada en els mitjans de signe cristià.

Benet XVI ens proposa actituds de fons posant al descobert la veritat i la transparència de les intencions. «Es tracta —diu— de la relació entre silenci i paraula: dos moments que han d'equilibrar-se, alternar-se i integrar-se per a obtenir un autèntic diàleg i una profunda proximitat entre les persones». ¿Què passa, però, quan aquest diàleg es fa impossible perquè el comunicador, sota la covardia de l'anonimat, no pensa més que fer mal de manera persistent i delata la seva identitat malaltissa recurrent a la desqualificació personal i a la calúnnia?

Aquesta és la nostra preocupació i de tots els qui estimem l'Església de Jesús: que, al costat d'una immensa majoria de professionals, homes i dones de bona voluntat que estan fent un treball excel·lent de comunicació transparent i objectiva a favor de les persones i de l'extensió de l'Evangeli, hi hagi qui caigui en la temptació d'allò que Jesús sempre va censurar: la injúria, la difamació i el judici condemnatori. El SIMCOS volem donar tot el nostre suport a les persones —bisbes, preveres, diaques, religiosos i religioses, laïques i laïcs cristians, i també parròquies i entitats d'Església— que des de pàgines anònimes d'Internet són atacats amb calúnnies i greument ferits en la seva dignitat humana i de fills de Déu, tot lesionant el dret a la bona fama.

En la reunió dels delegats diocesans de mitjans de comunicació de Catalunya vam convenir en demanar els qui fan aquestes pàgines o les omplen amb els seus escrits difamatoris que no facin més mal i que es fixin en l'amor amb què Jesús tracta les persones; que es deixin ajudar per Ell escoltant-lo de cor en la pregària i actuant des de l'amor, que en això es coneix qui és realment deixeble seu. A l'Església tots ens necessitem, fem l'esforç de ser i de tractar-nos com a germans!

† **Sebastià Taltavull Anglada**
Bisbe auxiliar de Barcelona
i president del SIMCOS

SANTORAL

20. † Diumenge de l'Ascensió del Senyor. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. Dilluns. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. Dimarts. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, rel.

agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia vg. i mr. africana (s. iv); sant Ató, bisbe.

23. Dimecres. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. Dijous. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

25. Divendres. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església;

St. Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; Sta. Maria-Magdalena de Pazzi (Florència 1566-1607), vg. carmelitana; St. Urbà I, papa (222-230) i mr.; Sta. Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); Sta. Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. Dissabte. Sant Felip Neri (Florència 1515 - Roma 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.

ENTREVISTA

▶ **JACK VALERO**

Veus catòliques

Catholic Voices és una plataforma de comunicadors catòlics que va néixer a Anglaterra el febrer de 2010 per ajudar els catòlics a comunicar i augmentar la seva presència davant l'opinió pública anglesa —tot preparant la visita del Sant Pare d'aquell mateix any. El projecte, que va arribar a Barcelona el juny de 2011, treballa amb un únic objectiu: facilitar tant als catòlics com als mitjans de comunicació que ho sol·licitin la presència d'un catòlic corrent perquè aporti el seu punt de vista en aquells temes que es plantegin i facin referència a l'Església catòlica i d'altres. En aquesta plataforma preparen laics perquè puguin connectar molt bé amb el públic en ser iguals que ells». El barceloní de naixement i londinenc d'adopció Jack Valero és cofundador de Catholic Voices.

Per què l'Església ha de tenir bons comunicadors?

La comunicació a l'Església no és quelcom afegit sinó part de la seva mateixa essència: ha de comunicar el seu gran missatge a cada generació. La generació actual s'informa a través del món de les notícies, també en temes de l'Església. Per això és tan important tenir gent ben formada per comunicar el missatge a través d'aquests mitjans d'una manera eficaç.

Les crisis són també positives?

En el cor del nostre projecte comunicatiu hi ha la idea que darrera de cada crítica a l'Església hi ha una intenció positiva amb la qual podem estar d'acord; i si comencem el nostre discurs des d'aquest punt connectarem bé amb la gent, cosa que farà que ens escoltin. Per això, cada controvèrsia és realment una oportunitat de comunicar el nostre missatge: és més, no és qüestió de sobreviure a la tempesta, sinó de ballar sota la pluja.

Quines pautes s'han de tenir en compte per a una bona comunicació?

Un dels nostres lemes és «dóna llum, no escalfor»; és a dir, explicar i no pujar la temperatura de la discussió. Un altre és «vas a donar testimoni, no a guanyar», perquè no és una batalla. L'Església té un gran missatge i no cal defensar res: és qüestió d'explicar el nostre missatge i fer-ho tan bé que la gent que ens escolti digui: «jo vull això». Per aconseguir-ho cal una molt bona preparació, tenir molta formació i informació.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

La malaltia o altres experiències doloroses són a vegades un parentesi vital, un «kit-kat», en que cau tot allò superficial que adorna les nostres vides i sols queda allò que realment compta. Més enllà del «per a què» i el «com» de la malaltia, hi ha el «per a què visc» i el «com visc» la pròpia vida.

Molts cops la vida ens ve donada sense viure-la, anem acceptant aquelles opcions que ens van arribant sense fer eleccions massa conscients, acceptant acríticament allò que toca fer, sense discernir massa en les possibilitats.

No acostumen a plantejar la vida tenint consciència de la nostra finitud, com fràgils «gerros de terrissa». El nostre dia a dia, la nostra vida, és normalment viscuda com si fóssim infinits, eterns. I és difícil conjugar els dos aspectes: la certesa de la nostra finitud amb l'anhel d'eternitat.

En canvi, és el mateix fet de ser finits, limitats i vulnerables el que li dona a cada instant viscut una gran plenitud i responsabilitat. Diu una frase coneguda: «Viu com si anessis a morir demà. Treballa com si anessis a viure per sempre.»

Què triaríem fer si sabéssim que demà morim? Què prioritzaríem? Què és allò que seria essencial? Allò seria el que valdria viure la vida per...

Montse Esquerda

Premis de la XXXI Edició del Concurs de Narracions de la FRATER

La Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat de la diòcesi de Lleida va atorgà el primer premi

de la secció d'adults a Josep Víctor Gay i Frias amb la seva obra *Els bessons*; el segon premi fou per a Montserrat Gil i Casals amb la seva obra *Esquitxos de felicitat*.

Els premis de la secció juvenil van ser en primer lloc per a Núria Freixes Miró amb el seu treball *Memòria*, i en segon lloc per a Mariona Ventura Tejero amb l'obra *El Destí*. Les dues noies tenen tretze anys i són alumnes de l'Escola Pia de Tàrraga.

Jornada de Pregària per les Vocacions

Diumenge dia 29 d'abril, s'ha celebrat arreu la Jornada de Pregària per les Vocacions. Enguany també ha coincidit amb la Jornada de Sant Pere Apòstol. La jornada, promoguda per les Obres Missionals Pontificies, pretén posar de relleu les vocacions al sacerdot i a la vida consagrada, nascudes en les esglésies joves. Les dificultats materials per les que sovint passen aquelles esglésies, fan difícil la continuïtat de les vocacions. Per això, aquesta campanya ha volgut fer-nos conscients de la responsabilitat de les nostres comunitats envers les més empobrides, tant econòmica com espiritualment.

Quinze baptismes d'adults a la Catedral

Diumenge 29, quinze persones adultes han rebut de mans del nostre bisbe, Mons. Joan Piris, els tres sacraments de la iniciació cristiana (baptisme, confirmació i eucaristia).

Es dona el cas que totes elles són persones novingudes de diferents nacions i continents, els quals han seguit una formació catequètica impartida per catequistes dels seus propis països, que viuen en terres lleidatanes. Dos mossens han acompanyat els catequistes en aquesta missió.

A la celebració, que ha estat molt emotiva i viscuda, hi han assistit nombrosos fidels que han respost així a la crida feta pel pastor de la nostra Diòcesi.

Nou llibre de Juan Luis Salinas

El delegat de Família i Vida, Juan Luis Salinas, ha publicat un nou llibre que porta per títol: *L'experiència*

de l'amor. Aquesta obra ha estat publicada per l'editorial Bubok. Podeu trobar molta més informació a: www.bubok.es.

AGENDA

Adoració eucarística diürna a l'església de Sant Pere de Lleida, de 10 a 20 h.

- **Diumenge 20 de maig:**
—Jornada Mundial dels MCS (les col·lectes de les misses per a la Delegació diocesana dels MCS).
- **Dilluns 21 de maig:**
—A les 10 h, recés de mossens.
- **Dimecres 23 de maig:**
—De 17.30 h a 20 h, inscripcions a l'Hospital de Lourdes per al 27è Pelegrinatge diocesà a Lourdes. Tots els dimecres i dijous fins al 7 de juny (Acadèmia Mariana).
- **Dijous 24 de maig:**
—De 17.30 h a 20 h, inscripcions a l'Hospital de Lourdes per al 27è Pelegrinatge diocesà a Lourdes. Tots els dimecres i dijous fins al 7 de juny (Acadèmia Mariana).
—A les 20 h, activitat de Troballes: «Una passarel·la de primera», a Castell del Rei - La Suda (Seu Vella).
- **Divendres 25 de maig:**
—A les 20 h, Confirmacions del col·legi Santa Anna a Sant Llorenç.
- **Dissabte 26 de maig:**
—De 10 h a 14 h, assemblea diocesana a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).
—A les 18 h, Confirmacions a La Bordeta.

FE D'ERRATES

- Volem demanar disculpes per les errates del *Full Dominical* del dia 29 d'abril, núm. 18:
- Els cinc preveres de Lleida, el dia 3 d'abril van celebrar les noces d'or (50 anys d'ordenació presbiteral) i no d'argent.
 - La Sra. Júlia Farrerri (una de les fundadores de Mans Unides), que va morir, pertanyia a la paròquia de Sant Joan i no a la del Carme.

AYUDANDO A VIVIR

La Asamblea Diocesana, una oportunidad

En las Visitas Pastorales es frecuente encontrar personas que se responsabilizan de algunos servicios parroquiales y me dicen que «colaboran» todo lo que pueden con el padre. Nunca lo agradeceremos suficientemente, pero habría que ayudarles a descubrir que son más que colaboradores, porque la aportación de los laicos es parte de la identidad de la Iglesia de Jesús.

Por eso, sobre todo desde el Concilio Vaticano II, hablamos más de «participación» (pasar de una situación de pasividad a una postura activa y responsable), de «cooperación» (entre los diferentes grupos y sectores, a partir de encuentros, comunicación, diálogo, vida asociativa, etc.). Es necesario que vayamos ayudándonos unos a otros a encontrar la manera de practicar una deseable y progresiva corresponsabilidad, aumentando la participación, como mínimo, en el proceso de elaboración de las decisiones, lo que no resulta fácil en la situación actual.

Sabemos que el ministerio apostólico tiene sus particularidades indiscutibles (y responsabilidades específicas), pero el sujeto y el «signo» evangelizador es la

comunidad eclesial (1Cor 15; Rom 1,1; Hechos 2,14): evangelizan los 12 y todos aquellos que han compartido la experiencia «de haber visto» a Jesús resucitado (1Tess 1,5-8). Toda la Iglesia es evangelizadora, y lo hace encarnada en Iglesias particulares o Diócesis y con ministerios y tareas diferentes: papa, obispos, sacerdotes, diáconos, religiosos/as y laicos... (cfr. EN 66 y 73; LG 10, 11, 13, 17-18 y 30-32). Sabemos también que evangelizar no es un acto aislado e individual, ni ningún cristiano es señor absoluto de su acción evangelizadora y que es imprescindible la función coordinadora en la acción pastoral. Son cosas bien conocidas por todos, por eso estamos insistiendo mucho en trabajar de manera complementaria. Pero, en la práctica, aún no acertamos a hacerlo de manera satisfactoria. Habrá que seguir buscando a la luz de la Palabra y de la Tradición eclesial, dejándonos interperlar por los signos de los tiempos.

A las puertas de una nueva Asamblea Diocesana (el próximo sábado 26), encuentro conveniente repetir que hay en la Iglesia ministerios diferentes: unos se reciben en virtud del Sacramento del Orden y otros

son «instituidos» por el ministerio apostólico para diferentes servicios. Recordemos lo que Pablo VI citó expresamente: «catequistas, animadores de la oración y del canto, cristianos dedicados a la proclamación de la Palabra de Dios o a la asistencia de los hermanos necesitados, responsables de pequeñas comunidades, de movimientos apostólicos u otros...» (EN 73).

Además de estos, van surgiendo otros ministerios: animadores de la comunidad en espera de presbítero, ministros extraordinarios del Bautismo, preparados para el Matrimonio, responsables de la Pastoral en un sector o territorio, delegados para recibir el Consentimiento Matrimonial, etc. El servicio es siempre hacia el interior de la Iglesia y también hacia fuera, es decir, hacia el mundo... Juan Pablo II, en *Christifideles Laici* (36-44), explicitó algunos campos concretos de mayor importancia y urgencia donde los laicos tienen una imprescindible Misión extraeclesial.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737